

'Coaching' familiar: una moda?

El 'coaching' ha arribat amb força al món de **la família i les aules**. ¿És una moda passatgera o ha arribat per quedar-se?

AINHOA BOIX

FOTO: A. BOIX

Passen uns minuts de la una de la tarda. Després de les paraules de la locutora, arriben les d'Oscar González. El tema triat són els límits en l'educació del nen. I d'aquesta qüestió l'interlocutor en sap molt. Treballa com a educador de primària al CEIP Lluís Vives de Bocairent (Alacant) i és *coach* i director d'Escuela de Padres con Talento, una entitat amb seu en aquesta localitat i amb actuacions per tot Espanya que té com a objectiu acompanyar els pares en l'educació dels seus fills. Fins a l'entitat es traslladen progenitors de tota la província per donar resposta als seus dubtes i solucionar els conflictes paternofiliats que se'ls presenten en el seu dia a dia, però també pares que, simplement, busquen un referent en la cria dels seus fills. I, com en l'espai setmanal que González té a la cadena Cope Alcoi, les intervencions es fan des del punt de vista del *coaching* educatiu, un model que ens va arribar del món del tennis fa aproximadament cinc anys i que té com a objectiu acompanyar pares, professors i alumnes en el seu desenvolupament com a persones plenes i felices i potenciar les seves habilitats i talents.

No hi ha receptes màgiques ni solucions de manual. Tan sols observació, escolta, intuïció, diàleg i unes preguntes que els *coachs* denominen "intel·ligents o poderoses"

i que serveixen perquè els progenitors trobin la solució als seus conflictes per ells mateixos, després d'haver fet un procés d'introspecció. Perquè el primer que han de tenir en compte els pares a l'hora d'abordar l'educació dels seus fills i la vida en general és que ells tenen una part de la responsabilitat en el que els passa i que disposen dels recursos necessaris per canviar la seva realitat i aconseguir les metes que es proposen.

Reeducació

"Quan un pare té un problema amb el seu fill, sol pensar que la causa del conflicte es troba en el nen -explica Oscar González-. Però quan comencem a valorar les actituds i comportaments que té amb ell, ens adonem que la causa del conflicte, moltes vegades, és l'enfocament que el pare dona a l'educació del seu fill". Per això és necessari canviar el xip i assumir un doble rept: reeducar-nos com a persones i pares al mateix temps que eduquem el nen. Per aconseguir-ho, Escuela de Padres con Talento proposa tres accions d'acompanyament diferents: sessions grupals i pràctiques en les quals els dos membres de la parella exposen els seus dubtes i els treballen amb altres pares amb la finalitat de valorar el seu comportament i corregir conductes errònies; tutories individuals que busquen aproximar-se a la realitat quotidiana de cada família i portar un seguiment de la feina que fan des de casa, i consultes per e-mail o videoconferència

per als que, per la feina o per la distància, no poden participar presencialment en alguna d'aquestes dinàmiques i busquen que la relació amb els seus fills sigui sana, saludable i enriquidora.

L'escola de pares Llenormi de Barcelona proposa una estructura similar: cursos de 7 sessions cadascun en què preval la part pràctica sobre la teòrica i es distribueixen les classes amb l'objectiu que els pares puguin aplicar el que s'ha après i comentar el resultat en la següent trobada. La diferència entre una proposta i una altra, com en qualsevol centre d'ensenyament, està en la filosofia de l'entitat que imparteix els tallers i, per tant, en la del *coach* que els condueix. I la raó de ser d'aquesta institució -que dirigeix Noemí Suriol, fisioterapeuta especialitzada en neuropediatria- és "canalitzar el nen perquè es desenvolupi com una persona feliç, completa, segura i, sobretot, tranquil·la". Per això no és estrany que Claudia Bruna, l'encarregada d'acompanyar els pares en aquest procés, ens parli del *coaching* com una eina que ens permet destruir bloquejos i descobrir potencialitats, i que utilitzi aquesta metafora per aplicar-ho a l'educació dels nostres fills: "Els nens són com glans que ja tenen a dins tot el necessari per convertir-se en un gran roure". Una frase que fa referència als recursos, habilitats i talent que té cada nen de manera innata i al perill que com-

ACOMPANYAMENT. Molts pares troben en la figura del *coach* un guia que els acompanya en el procés de cria dels seus fills.

.....
"La causa del conflicte sovint és la manera com el pare enfoca l'educació", pensa Oscar González

.....
"No s'ha de posar res dins dels nens sinó treure el que porten dins", diu Claudia Bruna

porta anul·lar aquestes característiques per adaptar-les als dissenys dels pares i la societat. "No es tracta de posar res a l'interior dels nens, sinó de treure el que porten dins", comenta Bruna. I afegeix: "D'aquesta manera connectem la gent amb la seva felicitat".

Alguns beneficis

Hem parlat de preguntes intel·ligents o poderoses, de *feedback* comunicatiu i de la importància de conèixer les nostres habilitats. Però, ¿com es tradueixen aquestes accions en la relació amb els nostres fills? Fernando Bou, psicòleg, *coach* i autor del llibre *Coaching per a docents: el desenvolupament de les habilitats a l'aula*, ho té clar. "Es millora l'escolta, l'empatia, la capacitat de relacionar-nos i de gestionar els conflictes amb els nostres

fills, la intel·ligència emocional...", indica aquest expert en *coaching* educatiu, que recorda que els beneficis d'aquesta disciplina són extrapolables a qualsevol altra àrea de la vida quotidiana, com la feina, la parella i els amics i que, en el cas dels nens, té un efecte directe en el seu desenvolupament emocional i intel·lectual.

Noves tecnologies

El *coaching* va agafar impuls al nostre país a partir de l'empresa i a poc a poc s'ha anat fent un lloc en l'àmbit més personal o de família. Moltes persones veuen en els *coachs* l'experiència que poden trobar en la psicologia, però sense les connotacions negatives que de vegades comporta. Mònica Ramos, sòcia fundadora de la consultora *online* per a famílies Con-testa, dona la volta a la

.....
"El 'coaching' ens permet anar més enllà en la nostra funció com a pares", afirma Mònica Ramos

.....
"El risc és que els pares creguin que educar és més difícil del que realment és", diu M. Jesús Comellas

truita i ens parla d'aquesta disciplina com una eina útil per aconseguir el benestar dels fills a través del desenvolupament i la realització personal dels pares: "El *coaching* ens permet anar un pas més enllà en la nostra funció com a pares -indica aquesta experta en màrqueting i mare preocupada pel creixement emocional dels seus fills-. Tu com a pare t'has de cuidar, perquè si tu no estàs bé, els teus fills no estaran bé". Una màxima, la de la felicitat de pares i fills, que aquesta entitat persegueix amb cadascuna de les consultes sobre criança, educació i relacions paternofiliales que ofereix als progenitors i que l'encarregat d'acompanyar els pares en aquesta tasca, el *coach* Jordi Dotú, considera fonamental per a l'harmonia familiar. —

El 'coaching' a debat

Valorar la novetat

— Fins fa uns anys no se sabia res del *coaching* educatiu i, de sobte, aquesta disciplina ocupa pàgines senceres en revistes, cursos i tallers. Els *coachs* parlen dels beneficis que té per a un desenvolupament ple i eficaç de les persones i del paper en la transformació de la societat. ¿Però realment les eines que proposa són tan diferents de les que utilitzen la psicologia o la pedagogia? Són tan noves? Maria Jesús Comellas, psicòloga, educadora i col·laboradora habitual del *Criatures*, ens dóna la seva opinió: "Aquests enfocaments tenen més de novetat per la paraula que utilitzen que pel que representen, i el risc que comporten és fer creure als pares que l'educació és més complicada del que realment és. Educar és viure al costat dels nens i transmetre l'experiència adulta". Fernando Bou, psicòleg i pioner en el *coaching* educatiu, té una visió diferent. Per ell la relació entre psicologia i *coaching* és indubtable, però existeixen aspectes que els diferencien substancialment: mentre que els psicòlegs analitzen el passat per descobrir el present, els que treballen en *coaching* se situen en el present per millorar el futur. Mentre que els primers estan enfocats al diagnòstic, els segons a detectar les mancances i llastos que ens impedeixen avançar. I mentre que els uns parlen de problemes a superar, els altres de reptes o objectius a aconseguir.

Separats amb nens, uniu-vos!

David Cirici

¿I si l'altre progenitor ho fa millor?

Després d'un cap de setmana que no han estat amb mi, pregunto als nens què han fet, on han anat, quins amics han vist. Si els nens em responen amb gran alegria, puc arribar a sospitar que s'ho han passat millor que quan estan amb mi. Sí, segur que s'han divertit molt. Amb mi mai no es diverteixen tant. Ara me n'adono: els caps de setmana amb mi són un avorriment! Pobres nens! I ben mirat, no és només això. És que a mi els nens no em tenen tanta confiança, ni compartim tantes intimitats. No m'expliquen les seves penes, els seus amors preadolescents, els seus dubtes. Ostres! Decididament, els nens s'estimen més estar amb la seva mare que amb mi. He fracassat.

Per sort, aquest no sóc jo. Va, una mica sí. Però en general, quan em faig aquesta mena de preguntes procuro passar-les de llarg. Això sí: conec uns quants separats, i separades, que tenen aquesta paranoia. Segur que les causes són molt complexes. N'hi deu haver que tenen sentiments de culpa i es castiguen d'aquesta manera. N'hi deu haver que projecten així la seva inseguretats de pares solitaris.

Relacions particulars

Sigui com sigui, la idea que un ho fa més bé que l'altre és absurda, i ja n'he parlat en algun altre article. Si es tractés d'això fariem el que proposava Plató: lliurariem els nens a la República i prohibiríem que els pares s'ocupessin de l'educació dels seus fills.

Entre les parelles que viuen juntes hi ha diferències i preferències en les relacions entre pares i fills. No és igual la relació del pare amb el nen que amb la nena. Anar a comprar roba o anar a fer uns xuts amb la pilota són activitats que no acostumen a ser neutrals respecte al pare o la mare. Hi ha totes les variants que vulgueu, però sempre hi ha diferències, i s'assumeixen perfectament. En canvi, els pares separats de vegades s'entesten a fer tots els papers de l'auca, com si durant el nostre torn tots dos haguéssim de fer de pare i de mare a la vegada. I d'aquí les comparacions absurdes, i la sensació que les coses no són iguals en una i altra casa. Només faltaria! L'un fa molt bé les trenes i l'altre està més pendent dels deures. L'un fa un estofat excel·lent i l'altre entén millor les trifulgues amb les companyes de classe. I, amb comptades excepcions, ningú ho fa gaire millor que l'altre. En aquest terreny les comparacions són fatals. En parlaré dissabte que ve.

David Cirici
és escriptor

